

Werken bij een beroepsimker in Manitoba, Canada

Afgelopen zomer heb ik drie weken gewerkt bij een beroepsimker in Manitoba, Canada. Dit land, gelegen in centraal Canada, is een bijenland bij uitstek. Het heeft een landklimaat met voldoende regenval en veel zonneshij. Temperaturen tussen de 20 en 35°C in de zomer en in de winter zoveel graden, maar dan onder nul. De bijen worden er gehouden in Langstrothkasten en in de winter in een bijenhuis (een grote geïsoleerde loods) overwinterd. In oktober gaan ze naar binnen met voldoende voedsel in de raten en in maart/april gaan ze weer naar buiten. De imker waarmee ik in juli en augustus 1999 werkte heeft in de zomer zo'n 1.800 volken. Deze staan op 60 verschillende plaatsen met meestal 32 bij elkaar in een gebied met een straal van 40 kilometer van zijn woonplaats. Deze woonplaats is Carmen, 80 kilometer zuidwestelijk van Winnipeg, de hoofdstad van Manitoba. De bijen hebben een dracht vergelijkbaar met onze Flevopolders in het begin van de inpoldering. De hoofddrachten in Manitoba zijn koolzaad, witte en gele honingklaver, weideklaver, boekweit, luzerne en zonnebloemen.

In de periode dat ik kwam stonden de volken op maximale hoeveelheid bakken midden in de koolzaaddracht (hier verbouwt men alleen zomerkoolzaad). De meeste volken staan op zes tot tien bakken. De honingooft moet in 6-8 weken voltooid zijn en daartoe worden de volken drie keer ontdaan van de volle bakken. In de eerste ronde, die ik volledig heb meegemaakt (1.800 volken gemiddeld 4 bakken honing), werd, wanneer zes bakken werden verwijderd, dit weer aangevuld met 4 of 5 lege. Bij de tweede ronde gingen er weer drie of vier bakken af en bij de derde ronde werden de volken achtergelaten op één bak. Hierna begint het inwinteren. De verwachte hoeveelheid honing voor dat jaar bedroeg 600 vaten gevuld met elk 300 kg honing. Uiteindelijk hoorde ik dat de oogst uitzonderlijk goed verliep en ruim 700 vaten honing had opgeleverd. Bijgaande foto laat een niet uitzonderlijk hoge kast zien, maar het geeft wel aan dat bijen veel werk kunnen verzetten.

Foto: W. Muis

Eén bak is er slechts bestemd voor broed en de rest wordt door de bijen gevuld met honing. Soms zijn er op hele goede drachtgebieden volken met twee koninginnen, één onder het eerste rooster en de tweede koningin onder het tweede rooster. Heel fraai om later te zien dat ze aan beide kanten van het rooster volop aan de leg zijn zonder elkaar door het rooster dood te steken zoals we dat in Nederland zouden hebben. Een hele goede dracht doet een boel en maakt het imkeren ook eenvoudiger dan in ons land. Als laatste voorbeeld van gemakkelijk imkeren wil ik dit nog noemen. Bij de honingafname van de eerste ronde zetten we de bakken gevuld met honing en bijen achter de kasten, zodanig dat de raten op de zijlat leunen in de bak. Bij regen blijven de raten door deze opstelling droog (het regent echter haast nooit). De volgende dag worden alle bakken opgeladen in een vrachtwagen de bijen zijn verdwenen richting kasten en tot mijn grote verbazing zit alle honing er nog in. Door de enorme dracht hebben de bijen geen behoefte aan roven. Verse nectar verzamelen is blijkbaar makkelijker in dit land dan de honing uit raten halen. Dit was een korte impressie van mijn bijenperiode in Canada. Conclusie, beroepsimker zijn in Manitoba is erg mooi, maar men moet ontzettend hard werken. De voldoening met zulke oogsten is echter geweldig.

Wilfred Muis, Epe